

Cuprins

<i>Nota traducătoarei</i>	5
Prolog	9
Jocurile	11
Crimele	19
Roți de oțel	34
Investigații	54
Carole	62
Oportunități egale	64
Ședințe scabroase	97
Sînt puțin sentimental gîndindu-mă la tine	115
Acasă la cei doi Blades	138
Oprind respirația	143
Iarăși Carole	164
Zone infectate	166
O minciună cît caru	181
Sîntem dați de gol	202
Cok City	211
Tot Carole	221
Rondul de noapte	224
Iritația	229
Goluri	233
„... firea eminentemente depravată a creaturii cu care s-a măritat ea...”	241

Irvine Welsh, *Filth*

Copyright © Irvine Welsh, 1998

First published in Great Britain in 1998 by Jonathan Cape.

© 2006, 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea
în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

WELSH, IRVINE

Jeg / Irvine Welsh; trad. din lb. eng. și note de Carmen
Toader. – Iași : Polirom, 2014

ISBN print : 978-973-46-5016-3

ISBN PDF: 978-973-46-5155-6

I. Toader, Carmen (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

W IRVINE WELSH

Jeg

Traducere din limba engleză
și note de Carmen Toader

POLIROM
2014

Îi iau.

Plec din hotel să mă plimb de-a lungul străzilor de lângă canal și ochesc pe colț o cafenea corespunzătoare pentru un mic dejun târziu. Îndreptându-mă spre ea scot ochelarii din buzunar. Lentilele astea sînt atît de groase. Mi-i pun și mă aplec peste balustrada verde și văd cum un remorcher diform coboară pe canal. Cum poasă poarte vrun puțoi ochelari din ăștia?

Așa groși cum sînt, în întrecerea dintre ei și talpa scrișnitoare, ca un taur castrat, a pantofilor lui Bruce Robertson, o să fie un singur cîștigător. Mă răsucesc, rînjind satisfăcut la trosnetul pe care-l scot pe caldarîm. Apoi, cu o mișcare de picior atît de dibace, încît ar fi putut fi a lui Tom Stronach cînd apasă plin de admirație butonul de derulare înapoi la video, arunc ochelarii spartî în Herengracht și urmăresc cu privirea cum sînt înghițiți de ape.

Cînd mă întorc la hotel, Bladesey e într-o stare oribilă, șezînd pe pat.

— Bruce... tu ești... nu-mi găsesc ochelarii... nu știu ce am făcut cu ei... aseară îi aveam...

— Aseară ai fost mucii, îi zic eu.

— Da, dar aveam ochelarii...

— Ascultă Bladesey, dacă te gîndești mai bine, nu m-am uitadacaveai ochelarii aseară...

— Of Doamne... nu văd Bruce...

— Nu contează Confrate Blades. Bruce Robertson o să vadă pentru tine. Io o saleg curvele pentru tine fiule, nuți face nicio grijă. Pizde a-ntîia.

— Cu...

— Singurele cururi care intră-n discuțies cele pe cario să le fudem 'n cartieru roșu. Acu trage-ți haina pe tine și hai să ne facem de cap. Îi ultima noastră zi!

Îl conduc pe Bladesey pînă în cartierul roșu. Flașneta borăște niște muzică olandeză de atmosferă. Tipul care o învîrtește își întinde pălăria să-i punem monede în ea, da-și pierde vremea cu mine. Fiecare bănuț e rezervat pentru curve și droguri. Pînă și potolul a devenit un lux deocamdată. Întorc spatele pălăriei întinse și mă strecor ca să evit o bicicletă care vine înspre mine, căci sîntem pe banda rezervată bicicliștilor, dar Bladesey e prea lent. Îl izbește, deși nu cu forță. Puțoiu purtător de saboți începe să urle la el:

— Klootzak! Tîmpitule!

Îl țin și mai strîns. Puțoiu mucos tremură că-i iese și alcoolul din sînge de frică. După puțin timp îl mîn în vizuina unei curve grase și-l las acolo.

— Bruce, eu... eu... bolborosește el.

— Ai grijă de tovarășu meu păpușă, îi fac eu cu ochiul, și-a pierdut ochelarii, iar ochișorii lui nus prea buni.

— O să am mare grijă de el, spune ea cu un accent caraibian.

— ...eu... eu... eu... se tînguie Bladesey.

— O să am grijă în mod special de tine voinice, zice curva, conducîndu-l în vizuina ei.

Apoi mă apuc de preacurvăraia *mea* de azi, lăsîndu-l pe puțoiu mucos să sentoarcă singur. Mă duc înapoi la mica mea studentă. Mă las atît de mult dus de val, încît uit complet de amicul meu, Confratele Bladesey. O scăpare din partea mea.

Cînd mă întorc la Cok City cîteva ore mai tîrziu, Bladesey e acasă și e șucărit. Arată îngrozitor.

— Ți-am spus să stai acolo Bladesey, unde te-ai cărat? Am fost îngrijorat ca dracu!

— Eu... ăăă, de fapt ăăă, am luat un taxi... ai lipsit atît de mult.... fata din cameră...

— Păi ai pierdut toată distrația, îi spun eu.

Mă tenta puternic să-l las pe puțoiu pe jumate orb în Dam, dar iau decizia că folosește și el la ceva. În barul din aeroport la Schipol aștept pînă cînd Bladesey se duce la toaletă, apoi ascund în geanta lui un film porno și niște droguri pe care-am pus laba.

E o situație în care nu pot pierde cînd o să trecem prin vamă la Edinburgh. Ori am plăcerea să-i văd mutra lui Bladesey cînd o să fie săltat, lăsîndu-mă pe mine să-i explic lui Bunty că eu n-aveam chef să merg la Amsterdam, ci eram convins că mergem la Scarborough, dar Cliff a insistat. Sau, alternativ, dacă iese basma curată din asta, mă aleg cu niște prafuri de tras pe nas și ceva material pentru o labă. Și așa se și întîmplă, căci Bladesey trece lejer prin vamă.

Mă simt mai ușurat că nu mi-au deschis mie geanta. Pantalonii, cămășile, șosetele și chiloții ar fi emanat de-acolo dinăuntru un damf senzațional, de-ți dădeau lacrimile. Pe cînd îmi recuperez bunurile, chiar dacă sînt evident fericit să am niște prafuri de calitate, în timp ce Confratele Bladesey se mai pișă o dată în aeroportul din Edinburgh, sînt și puțin dezamăgit că Bunty n-a avut ocazia să vadă firea eminentemente depravată a creaturii cu care s-a măritat.

Dar mai e destul timp pentru asta.

Melancolia de după vacanță

Prima zi acasă după vacanță, iar puțoiu ăla de Toal mă cheamă la el în birou. E ceva diferit la bulangiu ăla și-mi ia o secundă să-mi dau seama ce e. Apoi îmi dau seama: a renunțat la gelul de păr și s-a uscat cu feonul pieptănându-și-l pe spate. Un Toal nou! O imagine a ofițerului modern din forțele de ordine într-o democrație mai la modă, tinerească, mai șic și mai plăcută, care dă bine la presă. Arată ca un homo de rahat și afectat, mîndru de el și decadent. O să trebuiască să ne obișnuim ceva timp cu podoaba aia capilară. O, ba s-o crezi tu Soră Toal. Aceleași reguli de rahat!

— În absența ta Amanda Drummond a preluat rolul de conducere a anchetei. Am hotărît, după ce m-am gîndit mult, ca lucrurile să rămîna așa.

Simt cum euforia vacanței mi se evaporă în fața căldurii emise de bomba lui Toal. Răspunsul meu e imperfect și lipsit de demnitate.

— O mică prostuță... bolborosesc eu.

— Mă aștept de la tine să cooperezi din toată inima cu ea. Bruce, de cînd ai plecat tu, interesul presei a crescut din nou. Forumul a făcut mare tîmbălău. Se pare că ai fost cam neglijent pe partea cu relațiile comunitare. Exact în domeniul

ăla e tare Amanda. Ce-i bun pentru unii nu-i bun pentru alții, încuviințează Toal din cap, oarecum scuzându-se. Trebuie să mergi pe mîna mea deocamdată, se răstește el brutal, în vreme ce eu simt cum cuvintele Ascultă Confrate Toal mi se usucă-n gît.

Sînt în stare numai să stau acolo în picioare, asemenea unei femei care vrea s-o ardă cu homosexuali în fața unei bude din vreo discotecă ticsită cu homălăi efeminați fix înainte de ultima comandă, pe cînd Toal ridică receptorul.

— Amanda, Bruce s-a întors. Poți să urci pînă aici și să-l pui la curent cu ce s-a întîmplat?

Pune jos receptorul.

— Uite, ăăă, Gus Bain tocmai mi-a povestit... încep eu. Vreau doar să plec. Am nevoie să mă-ntremez umpic înainte de a putea să-i fac față lesbienei ăleia sadice de Drummond.

— Gus nu-i la minge Bruce, bate pasul pe loc, spune Toal pe un ton nerăbdător.

Asta mă face să mă simt bine căci îl considerasem pe Gus un rival serios în cursa pentru promovare. Deși nu mai intră-n discuție, dacă Toal îl vorbește așa de rău pe bătrînu puțoi.

Dar i-o veste bună pentru mine. Mă simt cu moralul mai ridicat cînd Drumsculă intră și îmi aruncă o privire plină de dezgust, dar faptul că și ea evident detestă să facă asta la fel de mult ca și mine mă face să mă simt chiar și mai confortabil.

— Bună Mandy, zîmbesc eu.

— Ai avut o vacanță frumoasă Bruce? întrebă ea de ochii lui Toal, cu o politețe forțată.

— Deloc nasoală.

— Olanda parcă, nu?

— Da. O călătorie obișnuită. E o țară foarte civilizată.

— Deși peisajul e puțin cam monoton, nu-i așa? comentează Toal.

— Mie îmi place, ridic eu din umeri, e un contrast interesant față de terenul mai accidentat din Scoția.

— Ce poți să faci acolo? mă testează Drummond.

Vrea să spun „curve și droguri“ în fața lui Toal.

— E un loc foarte relaxant. Poți să stai într-o cafenea și să te uiți la lumea care trece pe stradă cu o cafea bună în față, dau eu ușor din umeri, simțind cum mă lovește mahmureala.

Puțoi împuții încearcă să mă termine. Dar ce știi ei? Nimic, zero, mă fut în toți. Suma totală: un zero baban de rahat.

— Am auzit că în Amsterdam există o grămadă de probleme cu drogurile, spune Toal, privindu-mă provocator.

— Da, ăsta-i dezavantajul orașului ăstuia. E prea libertin și rezultatul e că atrage toate gunoaiile. Oricum gata cu glumițele fără sens despre vacanțe, cum e cu cazul? zic eu ager și cu răceală în voce, făcându-i pe Toal și pe Drummond să arate ca niște flușturatici ce sînt.

Toal pare puțin cu capsă pusă că l-am prins la 'nghesuială. Ar face mai bine să se obișnuiască cu asta pentru că odată ce o să promovez, chiar așa o să fie. Să mor dacă atunci o să-i mai înghit toate porcăriile.

Drummond începe să turuie o grămadă de căcaturi care, oricum ai lua-o, se rezumă la faptucă s-a întîmplat un rahat de cînd am fost plecat, exact cum am presupus. Cum morții măsii s-or fi așteptat să facă vreun progres la un caz ca ăsta